AMSTERDAMUL
ÎN 6 INTERVIURI

• COVACI : „Nu e simplu să urci o echipă aflată atît de sus".
• REP , nu și-a făcut decît datoria
• KUBALA : „Fotbalul e un joc minunat, care nu poate fi mecanizat"
• CRUYFF : „Am ajuns aici datorită familiei mele".
• MARTEN DE VOS și... curajul
• POEZIA „latinei ginte"

O săptămînă la Amsterdam, mai ales în condițiile dublului derby Ajax — Feyenoord și Ajax — Bayern München, este un adevărat curs de fotbal, sub toate aspectele acestui joc infinit.

Iată de ce, INTERVIUL SĂPTĂMÎNII se va transforma, pentru acest număr, într-o „SĂPTĂMÎNĂ A INTERVIURILOR", pentru a putea cuprinde cîte ceva din nenumăratele convorbiri purtate pe marginea celor două mari derby-uri.

Să începem, în ordine cronologică, în ajunul primului derby Ajax — Feyenoord.

★

Reîntîlnire cu **ȘTEFAN COVACI**, „deținător" a nenumărate premii de popularitate în capitala fotbalului mondial 1972—1973.

— Ce-mi puteți spune despre apropiatele derby-uri ?

— Oricît s-ar părea de curios, meciul cu Feyenoord este pentru noi, mult mai important decît cel cu Bayern. De el depinde totul. O eventuală victorie ne va da aripi pentru meciul cu Müller și Beckenbauer. O eventuală înfrîngere poate compromite și șansele în meciul cel mare.

— Se vorbește mult despre rolul pe care l-ați jucat în istoria Ajaxului. Unii vă recunosc pe deplin meritele. Alții se referă, însă, mai mult la faptul că sînteți în fruntea unei echipe oricum mari.

— Am să încep cu o comparație. Am să apelez la un săritor în înălțime. Eu am primit o echipă care sărea... 2,25 în înălțime. Am reușit să o fac să sară 2,30. Acești cinci centimetri trebuie interpretați exact. Mie mi se pare treaba asta mai grea decît aceea de a urca o echipă de la 1,60 la 2,00 și chiar de la 2,00 la 2,25. O echipă ajunsă pe culme poate fi urcată doar cu un mare efort pe o culme nouă. În acești cinci centimetri există foarte multe lucruri de făcut. Mă gîndesc în primul rînd la arta de a păstra armonia într-o echipă dominată de mari vedete, cu interese deseori contradictorii, cu orgolii nemăsurate și cu susceptibilități de fete mari. Dacă stai să te gîndești puțin la toate acestea, și dacă mai stai să te gîndești la faptul că elementul nou într-un stil de 2,25 e foarte greu de găsit, îți dai seama că nu e prea simplu să conduci Ajaxul timp de doi ani. Aș mai vrea să adaug, în încheiere, că Ajaxul meu are trei jucători noi. Este vorba de Stuy, portarul; este vorba de Haan, care dintr-o simplă rezervă, a ajuns, cred, un mijlocaș de valoarea lui Netzer, și mai este vorba de Rep, adică de un tînăr de 20 de ani, căruia îi ofer posibilitatea de a înscrie două goluri lui Independiente și alte două lui Feyenoord, în cel mai important meci al anului 1973.

— Se spune că Rep este favoritul dumneavoastră.

— Chiar dacă este, nu se vede. În fotbal e valabil vechiul proverb românesc : **„Pe copii să-i săruți doar cînd dorm".**

★

Meciul Ajax—Feyenoord s-a terminat. **REP**, autorul celor două goluri ale victoriei, este eroul meciului. Jucătorii încep să iasă din vestiar. Televiziunea vest-germană, cu camera instalată pe culoar, îi ia un interviu olandezului vest-german Blanckenburg. Peste cîteva secunde iese Schilcher. Televiziunea austriacă, cu camera instalată pe același culoar, îi ia un interviu olandezului austriac Schilcher. Peste alte cîteva secunde, iese Rep. Nimeni nu-i acordă nici o atenție. Micul Rep poartă valiza lui Keiser.

Intrăm în salonul în care se va ciocni un pahar pentru victorie. Rep se așează cuminte pe un scaun, la periferia mesei. Conducătorii Ajaxului trec pe lîngă el. Rep se ridică și salută. Nimeni nu se apropie de el.

Uimit de acest tratament — la noi, în general, performeri de talia (și de vîrsta lui Rep) sînt îmbrățișați cu efuziune după un asemenea succes — îl întreb pe antrenorul secund al Ajaxului :

— De ce este tratat Rep cu atîta răceală ?

— Nu e vorba de răceală. Dar Rep trebuie să fie convins că, deocamdată, nu și-a făcut decît datoria.

★

Întîlnire cu **LADISLAU KUBALA**, antrenorul echipei Spaniei. Cînd află că sînt român, nu așteaptă întrebarea :

— Am amintiri foarte frumoase în legătură cu fotbaliștii români. Bindea a fost eroul adolescenței mele. Nici nu știu dacă am întîlnit de atunci o extremă mai aprigă... Îmi aduc aminte, imediat după război, am jucat împotriva României, la București. Ce mare jucător a fost Marian ! Ce mari jucători au fost Băcuț și Petschovschi ! În ultima vreme am avut prea puține contacte cu fotbalul românesc. Dar am admirat echipa națională a României în Mexic, la Guadalajara. Crede-mă, n-am reținut nici un nume de jucător român la Guadalajara ; dar ăsta este cel mai mare compliment la adresa unei echipe. Recent l-am văzut jucînd pe Dobrin, la festivalul Gento. Mi-a plăcut mult Dobrin, deși nu joacă pentru echipă. E un adevărat artist, care vrea să joace pentru tribune. Noi, antrenorii, îi condamnăm în general pe acești jucători, dar nu putem rezista farmecului lor. În fond, fotbalul este un joc minunat, care nu poate fi mecanizat, așa cum a încercat Bayern München împotriva Ajaxului. În momentul în care matematica s-a rupt, a venit înfrîngerea.

★

Joi, 8 martie, la Amsterdam, în sala cinematografului **City**, premiera mondială a filmului artistic „Nummer 14", adică povestea vieții lui Johann Cruyff.

Filmul demarează spectaculos. Jucătorii lui Ajax sosesc în automobile, la stadion. Interesante stop-cadre fixează marile vedete pe peliculă. După trecerea în revistă a tuturor jucătorilor coborîți din automobile, pe o alee apare Ștefan Covaci, pe bicicletă. Întreaga sală aplaudă apariția antrenorului român.

Filmul e o beție de imagini fotbalistice, în care rolul principal îi revine lui Cruyff. Spectaculoase **ralenți-uri** și stop cadre pătrund pînă în intimitatea tehnicii marelui jucător.

Ajax la apogeu ! Gestul de triumf al lui Haan subliniază și mai mult înfrîngerea lui Maier...

Cruyff povestește. Explică cu umor cum și de ce a început fotbalul. Se referă la faptul că în prima oră de școală s-a întîmplat să aibă religia. Rîde, spunînd că s-a plictisit tare mult la acea primă oră. Cînd a venit recreația, și cînd a văzut cerul albastru, a luat-o la goană pe nesfîrșita peluză de lîngă școală. Biblia l-a convins indirect că cerul albastru și iarba cea verde sînt lucrurile cele mai frumoase pe lume.

Filmul se încheie în aplauze. Îl regăsesc pe **CRUYFF** în holul cinematografului, unde se oferă un coktail pentru toți spectatorii. Îl întreb :

— V-am văzut, într-o secvență, prăbușit pe o bancă, pe umerii lui Keiser, după acel sprint în pantă. A fost un moment cinematografic, sau unul real ?

— Eram litermanete epuizat. **Herr** Covaci știe să fluiere ritmul alergării în așa fel încît să nu-ți rămînă un pic de energie. O, de ați veni în cursul iernii... Atunci alergările pe ploaie și ninsoare sînt atît de grele, încît oamenilor le e deseori milă de noi și deschid ferestrele, ca să ne ofere tăvi cu ceainice pline.

— Sînteți în vîrful piramidei fotbalului. Cui îi datorați cel mai mult în această ascensiune neverosimilă?

— Familiei mele. Nevestei și celor doi copii ai mei.

Mă uit la Cruyff. Un adolescent firav. Un fotbalist cu aspect fizic insignifiant. Dar ochii lui ard pentru fotbal...

★

Întîlnire cu **MARTEN DE VOS**, cronicar de fotbal și autor al scenariului filmului despre Cruyff.

— Vă felicit, domnule de Vos.

— A fost destul de ușor. Am avut un extraordinar consultant tehnic și artistic în persoana lui Ștefan Covaci, pe care îl cunosc încă de la Guadalajara și pentru care nutresc o mare prietenie.

— Cum explicați acest 4—0 cu Bayern ?

— S-ar putea să fiu subiectiv, dar proporțiile scorului au fost decise de cei doi antrenori : Covaci și Latek. Covaci a jucat fără Hulshof, care era ușor accidentat. Latek a jucat cu Müller, care era accidentat. Îl admir pe Covaci pentru că a avut curajul de a renunța la Hulshof, deși stoperul avea avizul medicului. Îmi plac antrenorii care nu-și creează alibiuri. Doctorul și l-a creat. Covaci — nu ! Iată de ce sînt onorat de prietenia lui.

★

Întîlnire cu **Jacques Ferran**, redactorul șef al revistei franceze **„France Football"**. Stăm de vorbă despre fotbalul nostru și despre cel francez. Îmi exprim nedumerirea față de lipsa de rezultate a fotbalului francez. Ferran nu ezită :

„La noi, în Franța, echipa națională și fotbaliștii francezi în general nu sînt convinși de utilitatea muncii. Ei socotesc în continuare că fotbalul e o mîngîiere de balon și că măsura talentului e dată de arta mînuirii balonului. Boulogne este, din păcate, singurul om convins de necesitatea efortului sporit. Asta-i tot".

Stau și mă gîndesc că, uneori, fotbaliștii noștri împărtășesc aceleași principii, probabil în cinstea poeziei „latinei ginte", atît de îndrăgostită de mîngîierea suavă a balonului.

★

La stadionul Ajax, a doua zi după jocul cu Bayern.

Jucătorii olandezi aleargă pe nenumăratele alei din jurul arenei, alternînd sprinturile din proprie inițiativă. Covaci urmărește antrenamentul (de destindere) ca și cum ar fi un căpitan de vas pe o punte. Îl întreb :

— Cîte etape mai aveți în campionatul Olandei ?

— Douăsprezece. Douăsprezece etape care mi se vor părea nesfîrșite. Mi-e dor de casă...

Ioan CHIRILA

PRIM PLAN

TUDORIE

Duminică, pe stadionul Dinamo, un mucalit din tribună spunea : „Mare minune și la Petrolul ăsta ! De unde i-o mai fi scoțînd nea Ilie Oană pe Tudorie, pe Curcă și pe Pisău ?".

Lumea a rîs, dar ceva adevăr exista în nedumerirea mucalitului. Într-adevăr, Petrolul a refuat frumoasa „tehnică" a descoperirii talentelor, tehnica de pe urma căreia a reușit să se situeze de atîtea ori în față.

Proaspătul stoper al Petrolului, Constantin Tudorie, *este ploieștean de origine. A început să joace fotbal la Școala sportivă din Ploiești, acum 10 ani. După un an, a trecut la* Feroemail *O dată cu terminarea liceului, a plecat la Galați, parcă-mi-se pentru inginerie. A început să joace la Siderurgistul, dar, după scurt timp, a devenit titular la Politehnica Galați, prin trecerea aproape integrală a echipei în formația universitară.*

Astăzi, Tudorie este unul din favoriții lui Ilie Oană. Înalt și bine făcut, dotat cu o frumoasă viteză și cu o tehnică destul de corectă (de care abuzează uneori, „ca să joace frumos"), Tudorie se integrează bine în sistemul defensiv al Petrolului, pe care îl servește cu dăruire, compensînd deseori aventurile unora dintre partenerii săi și mai ales pe cele ale lui Nae Ionescu.

Tudorie a avut o ascensiune cu totul spectaculoasă. Legitimat în august la Petrolul, el a devenit un titular cvasipermanent.

Fostul elev ploieștean revenit în orașul lui Dridea, după paranteza gălățeană, este astăzi profesor de educație fizică. Visurile inginerești au fost abandonate, într-un moment de luciditate, pentru a se putea împăca drumul fotbalului cu cel al profesiunii.

Pentru cei mai mulți, Tudorie este un jucător care datorează foarte mult jocului colectiv al Petrolului. Pentru alții, mai puțini, acest stoper de 25 de ani are deschisă și calea... promovării.

Totul e ca Tudorie (care, după cît se pare, a început să-și supraestimeze puțin calitățile), să-și dea seama că își datorează ascensiunea în primul rînd ECHIPEI și că o eventuală promovare se va putea realiza exclusiv prin intermediul echipei care l-a adus aici...

I. Ch.